

ΣΤΗΝ ΚΟΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΔΥΤΙΚΗ ΑΣΙΑ

Η Μαχασέν ήταν εκτοπισμένη στη βόρεια Γάζα. Τη Γάζα που το Ισραήλ διακήρυξε άλλες δύο φορές με στόμφο πως «απελευθέρωσε» από τη Χαμάς. Ήταν εκεί πολιορκημένη από τον κατοχικό στρατό, μέσα στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζαμπαλίγια. Της άρεσε να αποτυπώνει στο χαρτί ή στο τάμπλετ της ό,τι βιώνει, ό,τι βλέπει, ό,τι νοιώθει, δηλαδή τη ζωή της στη φυλακή της Γάζας, κάνοντας σκίτσα. Ζωγράφισε το τελευταίο της σχέδιο πριν τη σκοτώσει κάποια από τις πολλές χιλιάδες βόμβες του ισραηλινού στρατού. Ζωγράφισε τον Σαμπάν. Πριν από λίγες μέρες ο Σαμπάν κήκε ζωντανός πάνω σε νοσοκομειακό κρεβάτι μέσα στη σκηνή του στο προαύλιο του Ινδονησιακού Νοσοκομείου όταν ο ισραηλινός στρατός το βομβάρδισε κυνηγώντας τρομοκράτες - ή τουλάχιστον έτσι είπε. Το καμένο του σώμα με το φλεγόμενο χέρι του να ζητάει μια τελευταία βοήθεια, είναι μια από τις πολλές εικόνες θανάτου από το στρατόπεδο εξόντωσης της Γάζας, που η βαρύτητα της αδιαφορίας και του κυνισμού αφήνει να περάσει μέσα από εκατομμύρια οθόνες. Στο στρατόπεδο θανάτου όποιος ζει αντιστέκεται και όσοι αντιστέκονται δεν πρέπει να υπάρχουν. Κι ας είναι η πιο βιντεοσκοπημένη γενοκτονία της ιστορίας. Κι ας έκλεισε πρόσφατα ένας χρόνος από την 7η Οκτώβρη, κι ας συνεχίζεται αυτή η κατοχή σχεδόν ογδόντα χρόνια...

...ΠΑΝΤΑ Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ!

Ένας χρόνος που συμπυκνώνει την ιστορία ογδόντα χρόνων εποικιστικής αποικιοκρατίας του ισραηλινού κράτους. Ένας χρόνος με θάνατο, καταστροφή, εκτελέσεις, μαζικούς τάφους, φυλακίσεις, βιασμούς, βίαιες μετακινήσεις πληθυσμών, κρατικά σχεδιασμένους λιμούς. Από την δυτική όχθη του Ιορδάνη ποταμού μέχρι και τη Γάζα, υπάρχει μια ανοιχτή φυλακή, ένα σύγχρονο μαζικό στρατόπεδο συγκέντρωσης που πλέον έχει μετατραπεί στο μεγαλύτερο στρατόπεδο μαζικής εξαθλίωσης και θανάτου. Μέσα από τα συντρίμια της Γάζας, η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση συνεχίζει να προκαλεί φθορά και απώλειες στο κατοχικό στρατό, που έχει το πράσινο φως από τους δυτικούς συμμάχους του να διεξάγει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο σε βάρος των παλαιστινίων.

Θέλει μια ιδιαίτερη προσοχή από μεριάς μας εδώ. Στην ουσία μιλάμε για έναν ολοκληρωτικό ταξικό πόλεμο από τη μεριά του ισραηλινού κράτους απέναντι σε έναν πληθυσμό που βρίσκεται στο εσωτερικό του. Ενός πληθυσμού για τον οποίο έχει την τυπική δικαιοδοσία και την πλήρη ευθύνη ως κατοχικό κράτος. Η αναστολή κάθε μορφής τυπικού συντάγματος και η εγκαθίδρυση της ωμής βίας ως η μόνη μορφή διαπραγματεύσης αποτυπώνεται κάθε μέρα, σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας της ισραηλινής κοινωνίας και των κατεχόμενων παλαιστινιακών εδαφών. Και φυσικά δεν πρωτοτυπούμε όταν διαπιστώνουμε ότι το ισραηλινό κράτος δεν έχει καταφέρει καμιά πραγματική πολιτική νίκη μέσα από τον παροξυσμό της βίας του τελευταίου χρόνου. Ίσα ίσα, όσο το αντάρτικο δεν χάνει οριστικά, νικάει. Για όποιον ενδιαφέρεται να δει, το κατοχικό καθεστώς δείχνει κάθε μέρα το στεγνό αποικιακό του χαρακτήρα με δυο εκατομμύρια αιχμαλώτους, που δεν πρόκειται να πάνε πουθενά αλλού και βρίσκονται σε μια στενή λωρίδα γης, απόλυτα ρηγμαγμένης. Η θέλησή τους γίνεται ένα με το αντάρτικο και είναι ίσως το μοναδικό πράγμα που μπορεί να τους κρατήσει ζωντανούς και όρθιους σε μια κόλαση επί γης.

Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ...

Το τελευταίο, δεν είναι δύσκολο να το διαπιστώσει όποιος βλέπει πως η Ιστορία γράφεται πραγματικά μέσα στα παλαιστινιακά εδάφη. Άλλωστε, αυτό διατύπωσε και ο Νασράλα στο πρώτο του διάγγελμα μετά την επιχείρηση της παλαιστινιακής αντίστασης ένα χρόνο πριν. Η Χεζμπολάχ έμπαινε σε αυτή τη νέα πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα σε πλήρη συντονισμό με την παλαιστινιακή αντίσταση και τις επιλογές της, για να διατηρήσει μια κλιμακούμενη ένταση. Ο σαφής πολιτικός της στόχος ήταν να επιφέρει στον κατοχικό στρατό «έναν θάνατο από χιλιάδες μικρά κοψίματα», καταφέροντας να επιφέρει μικρές φθορές, αλλά σημαντικά χτυπήματα σε αυστηρά στρατιωτικούς στόχους και στις εγκαταστάσεις του στρατού στον ισραηλινό βορρά, δίπλα ακριβώς στους οικισμούς των εποίκων.

Στην πράξη, η στρατηγική της Χεζμπολάχ είχε σαν αποτέλεσμα τουλάχιστον 600.000 έποικοι να αδειάσουν τον βορρά και να μετακινηθούν αρχικά νότια ή ακόμα και να εγκαταλείψουν προσωρινά τη χώρα, δημιουργώντας πολιτική φθορά και προβλήματα στη συνοχή της κοινωνίας στο ισραηλινό κράτος. Τέτοια ζητήματα δεν επιλύονται από καμιά στρατιωτική υπεροπλία. Η στρατηγική της

Σκίτσο του Πανάγου, 08/10/2024

Χεζμπολάχ δημιούργησε επεισόδια όπου φασίστες κατηγορούν τους φασίστες υπουργούς τους ότι είναι προδότες του έθνους. Στην πράξη η ασφάλεια του εποικιστικού σχεδιασμού βρίσκεται στον αέρα. Όσο δεν επιλύεται κάθε ώρα, κάθε μέρα, κάθε εβδομάδα, κάθε μήνα υπονομεύει τη συνοχή των δολοφόνων εποίκων και του κράτους που τους οργανώνει. Η Χεζμπολάχ δεν χρειαζόταν να επιτεθεί με την τυπική έννοια του όρου, μπορούσε απλά να επιτίθεται αμυνόμενη, έτοιμη να αντισταθεί σε κάθε χερσαία εισβολή στο νότιο Λίβανο, όπως έκανε το 2006 με επιτυχία. Αυτός είναι, άλλωστε, κι ο λόγος ύπαρξής της, ο λόγος που γεννήθηκε το 1982.

Προϊόν αυτού του αδιέξοδου είναι, λοιπόν, η νέα επίθεση του ισραηλινού κράτους στον Λίβανο, η οποία ξεκίνησε με την ανατίναξη χιλιάδων βομβητών και ασυρμάτων των μελών της οργάνωσης, στα πλαίσια ενός πρώιμου ψυχολογικού πολέμου και συνεχίστηκε με τις δολοφονίες κάποιων υψηλόβαθμων στελεχών της. Η σημαντικότερη εξ αυτών ήταν, φυσικά, η δολοφονία του Νασράλα στη νότια Βηρυτό που έδωσε και το σήμα για τη χερσαία εισβολή στο Νότιο Λίβανο και τη νέα φάση αυτού του μετώπου. Η στρατιωτική επιλογή «να γίνουν Γάζα» τα χωριά του νοτίου Λιβάνου μπορεί να είναι το ίδιο πολιτικά αδιέξοδη, όσο είναι και στην Γάζα, αλλά τα αποτελέσματα είναι το ίδιο καταστροφικά για τη λιβανέζικη κοινωνία, με χιλιάδες θανάτους αμάχων και χιλιάδες εκτοπισμένους και εκτοπισμένες.

Και φυσικά είναι μια επιλογή που μπορεί να οδηγήσει στην ανάφλεξη της ευρύτερης περιοχής, σε έναν καταστροφικό περιφερειακό πόλεμο. Με την μαζική, αλλά όχι συνολική¹, απόσυρση του αμερικάνικου στρατού από την περιοχή την τελευταία δεκαετία, το Ισραήλ εξοπλίστηκε ως τα δόντια από τις ΗΠΑ για να διατηρεί μια σαφή στρατιωτική υπεροπλία στα πολλά μέτωπα που πρέπει να εμπλακεί. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιτάσσει η περιοχή της Δυτικής Ασίας να βρίσκεται στα πρόθυρα ολοκληρωτικού περιφερειακού πολέμου με κύριο στόχο το Ιράν.

...ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΙΡΑΝ

Δεν είναι μυστικό ότι ο *άξονας της αντίστασης* (η Χαμάς, η Χεζμπολάχ, οι Χούθι, οι σιιτικές πολιτοφυλακές του Ιράκ και της Συρίας, το Ιράν) αποκτά συνοχή ακριβώς πάνω στην εκδίωξη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του σιωνιστικού πρότζεκτ από τη Δυτική Ασία. Ενώ ταυτόχρονα σημαντική είναι και η προβολή της ισχύος και της επιρροής του ιρανικού κράτους στην Ανατολική Μεσόγειο, την Ερυθρά Θάλασσα και τον Περσικό Κόλπο. Δηλαδή στα τρία θαλάσσια περάσματα μέσω των οποίων διακινούνται τεράστιες ποσότητες εμπορευμάτων και ο έλεγχος τους (ή μη) είναι ζωτικής σημασίας για πάρα πολλά καπιταλιστικά κράτη. Οι ισορροπίες ενός τέτοιου περιφερειακού πολέμου είναι σε πλήρη συντονισμό με τον ευρωπαϊκό πόλεμο στην Ουκρανία και τις εξελίξεις στη Νότια Σινική Θάλασσα, εκεί όπου έχουν μεταφέρει τον

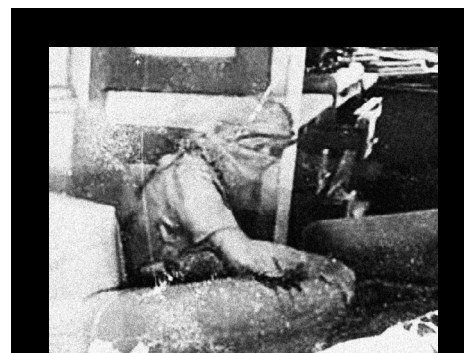
στρατηγικό τους προσανατολισμό οι ΗΠΑ, με στόχο τον περιορισμό του κινέζικου κράτους. Το κενό που άφησε αυτή η στρατηγική επιλογή των ΗΠΑ να στραφούν ευθέως προς την Κίνα, θέλησε να το καλύψει η συμμαχία του Ισραήλ με κάποιες από τις αραβικές μοναρχίες της περιοχής. Κάτι τέτοιο βέβαια, πλέον, φαντάζει αδύνατο μετά τα αποτελέσματα των ισραηλινών πληγμάτων στη Γάζα. Ένα κενό φυσικά που το ιρανικό κράτος και ο *άξονας της αντίστασης* προσπαθεί να καλύψει για δικό του λογαριασμό.

Αυτή την τάση προσπαθεί να αντιστρέψει η στρατιωτική υποστήριξη των ΗΠΑ στο Ισραήλ, χωρίς όμως να χρειαστεί ο αμερικάνικος στρατός να δεσμεύσει πολλές δυνάμεις του στην περιοχή. Έναν περιφερειακό πόλεμο τόσο όσο, δηλαδή. Αυτή είναι η επιλογή που έχει αποδεχθεί με χαρά το Ισραήλ, αλλά είναι εξαιρετικά αμφίβολο για το κατά πόσο μπορεί να το υποστηρίξει σε βάθος χρόνου και να αντέξει την πολιτική και την στρατιωτική φθορά. Ο ιστορικός χρόνος από την άλλη δουλεύει υπέρ της Τεχεράνης, η οποία φυσικά δεν θα ήθελε να αναμετρηθεί μόνη της(;) και με τον αμερικάνικο στρατό, σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα.

Αν έχουμε στο νου μας όλα τα παραπάνω, η ιρανική απάντηση στη δολοφονία αρκετών στρατηγών κατά τη διάρκεια συναντήσεων στη περιοχή, η δολοφονία του Χανίγιε ως επίσημου καλεσμένου της Τεχεράνης, αλλά και του Νασράλα στη Βηρυτό, ήταν «αργοπορημένη» αλλά ήταν ταυτόχρονα αποφασιστική και καταστροφική. Η απάντηση του Ιράν ήταν συντριπτική, όχι μόνο φαινομενικά για την υπεροπλία που φαντασιωνόταν και πρόβαλε το Ισραήλ, αλλά εντελώς υλικά και πρακτικά στο πεδίο. Την 1η Οκτώβρη, οι ιρανικοί πύραυλοι αφού διέσχισαν εκατοντάδες χιλιόμετρα διαπέρασαν την ανίκητη στα χαρτιά ισραηλινή αεράμυνα, χτύπησαν στρατιωτικούς στόχους με ακρίβεια και προκάλεσαν σημαντικές καταστροφές. Η ιρανική επίθεση θα ήταν στρατιωτικά αρκετή για να κατοχυρώσει την αναγκαία αποτροπή μιας περαιτέρω πολεμικής κλιμάκωσης στη περιοχή. Δυστυχώς, όμως, το πλαίσιο που περιγράφουμε παραπάνω ισχύει.

Εν αναμονή της διαφαινόμενης ισραηλινής στρατιωτικής απάντησης σε ιρανικό έδαφος ένα είναι σίγουρο: Ο πόλεμος που εξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας είναι και κανονικός και υβριδικός και πολυεπίπεδος. Εμπλέκει πλέον όλο και περισσότερους πληθυσμούς, όλο και περισσότερους παραγωγικούς πόρους και τεχνολογίες αιχμής. Εμπλέκει συνολικά τις κοινωνίες όλων των κρατών της περιοχής και φυσικά θα συνεχιστεί για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Το διακύβευμά του μπορεί να μην εξαντλείται στην στρατιωτική αντιπαράθεση μεταξύ της παλαιστινιακής αντίστασης με τον ισραηλινό στρατό και τους εποίκους του, αλλά προκύπτει από αυτήν. Οι ένοπλες παλαιστινιακές οργανώσεις, εκτελώντας ένα καλά οργανωμένο σχέδιο έβαλαν φωτιά ταυτόχρονα στα εποικιστικά σχέδια του Ισραήλ και στις αντιθέσεις γύρω από το ποιο κράτος θα

Ένα φωτογραφικό στιγμιότυπο -εκτιμώμενη φάμιλλης πολιτικής αξίας για τον παγκόσμιο Νότο με εκείνο του φρουρούμενου νεκρού Γκεβέρα στο κρεβάτι του Βολιβιανού νεκροτόμου ή εκείνο του ένοπλου Αλιέντε στο πολιορκούμενο χιλιανό Κοινοβούλιο. Στην εικόνα ο Γιαχιά Σινουάρ [1962-2024], γραμματέας του πολιτικού γραφείου της Χαμάς, ένοπλος και καλυμμένος με την παλαιστινιακή Κεφίγια, βαριά τραυματισμένος μέσα σε βομβαρδισμένο κτίριο της βόρειας Γάζας μετά από συμπλοκή με σιωνιστική περίπολο, λίγο προτού εξοντωθεί από τα πυρά του.

είχε την ηγεμονία στη δυτική Ασία, ύστερα από τον ρινοτ των ΗΠΑ. Και κατάφεραν να δείξουν στους μουσουλμάνους, στους Άραβες και τους Ιρανούς πως κανένα σχέδιο δεν μπορεί και δεν πρέπει να συμπεριλαμβάνει το κράτος των αποίκων και μέσω αυτού μια νέα αμερικάνικη ηγεμονία.

Ξέρουμε πως ο καθένας και η καθεμία μας καταρχάς αναμετράται κατά μόνας με τις εικόνες της φρίκης και τις ιστορίες του πόνου και της οδύνης που παράγει καθημερινά η γενοκτονία των Παλαιστινίων. Κι αυτό μας αλλάζει, σκληραίνει την ηθική μας και μας βυθίζει σε έναν ρηκό συναισθηματισμό. Η επέλαση του ολοκληρωτικού πολέμου και της ωμής βίας γίνεται μπροστά στα μάτια μας κι εμείς αδυνατούμε να οργανωθούμε πολιτικά εναντίον της, παρότι μας αφορά άμεσα, παρότι είναι διαρκώς παρόντα τα αποτελέσματα της συμμαχίας του ελληνικού κράτος με το κράτος του Ισραήλ. Ο τρόπος που (δεν) διαπραγματεύεται το ισραηλινό κράτος με τους φυλακισμένους του, δεν αφήνει κανένα περιθώριο παρερμηνείας για τον τρόπο με τον οποίο σχεδιάζουν τα αφεντικά το μέλλον μας. Τα όρια μετακινούνται εις βάρος μας και είναι σαφές. Ο ιστορικός χρόνος στενεύει, μαζί του και τα περιθώρια των κινήσεων, γι' αυτό και πρέπει να κάνουμε πολλά βήματα μέσα σε λίγο καιρό, στην θεωρία, στην οργάνωση και στην πολιτική.

1. Ο αμερικάνικος στρατός δεν έχει αποχωρήσει συνολικά καθώς διατηρεί μεγάλες ή μικρότερες βάσεις σε κάποια στρατηγικά σημεία, πχ. στην Ιορδανία, στην κουρδικά ελεγχόμενη περιοχή της Συρίας, στο Ιράκ, στον περσικό κόλπο.